

Fogmosás közben végig az ajtót nézem, nincs-e ott valaki. Tudom, hogy nincs, de ha odanézek, és úgy tudom, hogy nincs, úgy még biztosabb, hogy nincs ott senki. Gargalizálok, köpök, de még közben is képes vagyok odalesni az ajtóra, hogy folyamatosan meggyőződjek róla, tényleg egyedül vagyok-e vagy sem, hiába tudom, hogy igen. Hideg vízzel mosom az arcom. Szedd össze magad, mondom magamban

Bódi Péter 49

VESPA CRABRO

magamnak, ha nagyon felmegy a pulzusod, nem fogsz tudni elaludni. Lassan, finomakat lépve megindulok az előszoba felé, itt még csempe van, de már a nyikorgó parkettára készülök. Kilépek a fürdőszobából, hatalmas terpeszben, hogy minél kevesebb legyen a fennmaradó táv, de közben az ajtófélfába markolok, hogy óvatos legyen a landolás. A talpam alatti padlóburkolat keményfalapjai néhány milliméternyit távolodnak egymástól, mire a precíz illesztékek a környező négyzetmétereken kissé odébb csúsznak – a nyikorgás olyan éles, hogy szinte érzem a dobhártyám remegését. További két lépés, de mikor már az ajtónál vagyok, fél lábon állok, mint minden este, hogy megpróboljam az utolsó nyikorgást. Nem csuktam kilincse az ajtót, előrelátó voltam, és Réka sem ment ki a mosdóba az elmúlt órákban, így a zár hangos kattánása nélkül nyitok be a hálószobába. Az ajtópántokat néhány hete már preventív jelleggel beolajoztam, Réka hiába nem kelt fel rá soha, ez mintha mindig csak csoda lett volna. Bent már padlószőnyeg fogad, a veszély jelentős része elmúlt.

Ránézek a barátnőmre, mintha alvás közben lenne a legszebb. Összekuporodva, a párnájába kapaszkodva szuszog, és közben olyan fejet vág, mintha valami sokösszetevős egyenlet megoldásán gondolkodna, mint mindig, mikor már néhány órája alszik. Egy tompa kislámpa fénye világítja be a szobát, pont az ágyunk mellett, illetve nem is ágy ez, egy raklapokra helyezett kétszemélyes matrac. Leveszem a pólóm, és közben mintha hallanám a nyaki ütőerem pulzálásának higgadását, most már nyugalom van, csak be kell dőlnöm az ágyba úgy, hogy Réka arra se keljen fel, és megvagyok. Mióta elhatároztam, hogy esténként megnézek néhány részt az *X aktákból*, mindig így megyek aludni. Szembenézek a gyermekkorom egyik legmeghatározóbb traumájával – a sorozattal, ami azóta is kísért –, a hatás kedvéért annyira betépve, hogy valósnak érzem a félelmet, majd belopódom a barátnőm mellé, és átalszom a délelőttöt. Elvégre nyár van. Már a negyedik évad vége felé járok. Az utolsó részben, amit láttam, halálos vírust terjesztő darazsak támadnak meg egy iskolát, agyament örület az egész, és nem vagyok egy nagy geek, de az *X aktákat* mindig is végig akartam nézni, és... ekkor hirtelen, a semmiből meghallok egy zümmögést. Az adrenalinszintem egyből megugrik,

hiába tudom, hogy nem egy gyilkos darázs az. Ilyen már fordult elő velem sokszor – pláne betépvé –, hogy valami hangot másnak interpretálok, mint ami, de ez most tényleg olyan volt, mint egy zümmögés. Onnan tudom, hogy valójában nem az volt, hogy mintha nem is egy zümmögés lett volna, 50 hanem egyszerre több, de úgy, hogy ugyanúgy zümmögtek, ugyanazzal erővel, ugyanannyi ideig, szóval sokkal erősebb volt, mint egy egyszerű, magányos darázs. De akkor mi lehetett az? Mozdulatlanul állok, most még a szőnyegen való mocorgás is hangzavarnak tűnne, egyedül a nyaki ütőerem ismét erősödő pulzálását hallom. Aztán megint jön a zümmögés.

Az ágy felől jön.

Réka felől.

Illetve, nem is.

Az én helyem felől.

A lámpa felől.

Megint zümmög.

Amikor meglátom, egyből érzem, hogy az álmoság egyik pillanatról a másikra egyszerűen eltűnik a szervezetemből, egy izzadságcsepp indul meg a homlokomon, egy másik a mellkasomon, a bőröm alatt mintha körbejárna a borzongás, az izmaim megfeszülnek, és én készen állok. Megmarkolom a pólóm, farkasszemem nézek a lódarázzsal – a kislámpa búrájának peremén matat valamit, mintha csak otthon volna. Egy rohadt lódarázs, nem hiszem el. Hatalmas, hogy cseszné meg, és nem merek megmozdulni, mert mi van, ha elindul felém, és én nem látom majd, mikor átér a szoba felém eső részébe, ahová már alig ér el a kislámpa fénye. Egyszerűen nem tudom, mit csináljak, talán a pólóval lecsaphatom, de nem merek a közelébe menni, mert mintha valahol hallottam volna, hogy halálos lehet a csípése.

Halálos.

Rékára kapom a tekintetem. Ugyanúgy, ugyanolyan ártatlanul alszik, nem tudja, milyen veszély leselkedik ránk.

Percekig állok így. Az a rohadék meg csak matat. Réka biztonságban van, általában abban a pózban kel fel reggelente, amiben este elaludt, a lódarázs pedig csak azzal a rohadt lámpaburával van elfoglalva. Végig kell gondolnom, mit csináljak. Egy harcként fogom fel a helyzetet. Először is, pszichológiai fölénybe kell kerüljek: emlékeztetnem kell magamat arra, hogy én vagyok az okosabb, az erősebb, a nagyobb. Ez csak egy bogár. Vagy rovar. Mindegy, a lényeg, hogy én olyan vagyok neki, mint nekem Godzilla vagy King Kong, egy óriás hozzá képest, és tudom, hogy ő jobban fél nálam, hiába billegteti magát olyan hetykén a lámpaburán.

Le kell csapni és kész.

Rendben, már nem félek.

A pszichológiai fölény biztosítása mellett stratégiára is szükségem lesz a biztos sikerhez. A lódarázssal szemezve hátrálok néhány lépést, finoman csúszva a szőnyegen, hogy ne keltsek feltűnést, majd óvatosan leülök Réka íróasztalához. Egy pillanatra a bukóra nyitott ablakra kapom a tekintetem, és egyből észreveszem a szakadást a szúnyoghálón. Már 51 rég meg kellett volna csinálnom, meg is ígértem Rékának, erre most tessék, nem is szúnyogok jöttek be, hanem egy hüvelykujj nagyságú darázs. Többször is körbenézek, de semmit sem látok, ami tökéletes fegyver lehetne. Réka táskájával mégsem csaphatok oda, a különböző rovarirtó spray-k a konyhában vannak, és el sem tudom képzelni, hogy kimenjek most oda, ezzel magára hagyva Rékát a lódarázssal, miközben szétnyírogom a kinti parkettát – esélytelen. És különben is, mit csinállok, ha mire visszajövök, már nem lesz ott ez a dög? Nem, belülről kell megoldanom a problémát. Hátradőlök, a hátam érdes felület éri. Törülköző. Rékáé. Tökéletes lesz: pont olyan az anyaga, hogy a súlya végett még oda lehet vele vágni, ráadásul irányítva, de közben mégsem lesz feltétlenül olyan hangos, mintha valami masszívabbal csapnék oda. Valahogy azt kell ugyanis elérnem, hogy a lódarázs elrepüljön a lámpaburáról, de ne messzire, csak, mondjuk, a falra, ahol én majd jól odakenek neki. Rendben, tehát, ahogy egy harcban is, megvan a pszichológiai fölényem és a stratégiám, de még hiányzik valami, valami, amivel általában kezdenem kéne a felkészülést, ha nem lenne ennyire váratlan a helyzet: ki kell ismernem az ellenségemet. Miközben fél szemmel a lódarázssal nézem, felhajtom Réka laptopját, majd rákereksek erre a dögre – elsősorban az érdekel, halálos-e a csípése. Több cikket is elolvasok a témában, az egyik olyan komoly, hogy végig *európai lódarázsként* hivatkozik betolakodónkra, meg a latin nevén, *vespa crabro*, és sajnos a gyanúm beigazolódni látszik: ennek a rohadéknak tényleg lehet halálos a csípése. De csak akkor, ha minden mérget kinyom magából, ami ritka, viszont, ha netán allergiás rá az ember – amit így előre nem lehet tudni –, akkor tényleg bele lehet halni már egy csípésbe is. De nem baj, én vagyok Godzilla, Godzillának pedig nem a csípése halálos, hanem úgy ahogy van, az egész tömege, nekem van vagy hetvenöt kilóm, neki meg csak egy rohadt fullánkja – végzek vele. És különben is. Az is lehet, hogy hím, azoknak meg nincs is fullánkjuk, csak harapni tudnak, ami megint nem az igazi, de azt már meg lehet úszni átvészelve séreléssel is.

Oké.

Ennyit rólad, te rohadék.

Felálllok, nagylevegő, előre lépek egyet, majd rámarkolok a törülközőre, de a szemem már nem veszem le a betolakodóról. Hallom, ahogy az ízelt lábak a lámpaburán lépkednek és ahogy a törülköző érdes anyaga a szék

háttámláján végigcsúszik, majd nekiütődik a karfának. Aprókat lépek, a felsőtestem merev, bármelyik pillanatban megindíthatom a csapást, már a mozgásmintát is elképzeltem: csípőből fordulás, karral lendítés, gyors visszarántás, mint a fiúöltözőben.

52 Egyszer csak megint zümmög egyet.

És felszáll, elhagyja a lámpaburát, először, mióta beléptem a szobába. Mozdulatlanul állok, részben a félelem miatt, részben azért, hogy jobban lássak. Minden sejtemmel koncentrálok, hogy szem elől ne tévesszem ezt a hatalmas dögöt, de az csak zümmög, zümmög, elképesztően hangosan. Ehhez képest a nyikorgás egy halk sóhajtás, de Réka továbbra is ugyanolyan mozdulatlan. Gyorsan féltérdre ereszkedem, és odakúszok Réka mellé, a lábához, hogy ha ez az utolsó dög megindulna felém, felénk, fedezékként rávetessem magam a barátnőmre, vagy elkergethessem a lódarazsat, vagy hogy csak magamra tereljem a figyelmét ennek a szemétnak, mert nincs az az Isten, hogy megtámadja Rékát, azt nem engedhetem. A sarokban repked, a falnak ütődik mindhárom irányban, mintha részeg lenne. Ekkor hirtelen beugrik, hogy én eddig tulajdonképpen pont erre vártam, a lámpán mégse csaphatom le. Azonnal felállok, rálépek a matracra, majd a sarok felé csapok. A dög egyszerűen csak kikerüli a törülközőt, még hangosabban zümmög, összeviszsa cikázik a levegőben, de nem érzem a mozgásán a félelmet, mintha csak szórakozna velem. Sőt: aztán le is száll, megpihen a fal és a plafon között húzódo stukkó kiálló felületén. Nem jó, túl közel van. Így könnyen kikerülhet a látómezőmből, és lendületet sem tudok venni, úgyhogy hátra lépek, le az ágyról, és újabb ütésre készítem a törülközőt, magam mögött tartva a támadó karomat, míg a másikat elől hagyom fedezékként, de közben rájövök, hogy az egész felsőtestem meztelen – ha esetleg visszatámadna, lényegében védtelen vagyok. Lehajolok, magamhoz húzom a takaróm, majd felállok, és berítem a felsőtestem a virágmintás anyaggal, mint egy poncsóval, majd felveszem az előző, egyszerre védekező és támadó pozíciót. Ekkor észreveszem, hogy ahogy a takaróm magam felé húztam, a párnám is jött vele együtt. Az is kellhet. Felkapom, magam elé tartom, mint egy pajzsot, és harmadjára is felveszem a most már szinte kikezdheteretlen támadó pozíciót.

Most elkaplak.

Most megvagy, te rohadt dög.

De mintha tudná, egyből ismét zümmögni kezd.

Ide-oda cikázik a levegőben, majd kényelmesen visszaereszkedik a lámpaburára, mintha csak kibérelte volna. Oké, tehát, először is...

– Te meg mit csinálsz? – kérdi Réka, félig nyitott szemmel, még mindig szuszogva.

– Réka, ne mozdulj!

– Mozdul a halál, gyere már aludni.

A párnával a lámpa felé bökök.

– Csak óvatosan. Lódarázs. Nagyon fájdalmas a csípése. De ne félj, mindjárt elkapom.

Réka csak hümmög egyet, lemondóan, majd az egyik párnájába fúrja a fejét, miközben én mozdulatlanul állok, farkaszemet nézve ezzel a döggel. Be kell bizonyítanom Rékának, hogy biztonságban van mellettem. De hiába szóltam neki, most mégis mocoogni kezd. Felül, ránéz a darázsra, mintha csak egy légy lenne.

– Réka! – súgom félhangosan, de rám sem néz. Egyszerűen csak megfogja a legnagyobb párnáját, lesuhintja vele a darazsat a lámpabura éléről, majd még mielőtt a dög magához térhetne, Réka odahajol mellé. Úgy hajtja össze a párnát, hogy ne nyomja agyon a darazsat, majd újabb nyögés kíséretében feláll, egyik kezével kinyitja az ablakot, a másikkal kilendíti rajta a párnát, a sarkánál fogva. Miután becsukta az ablakot, Réka bevágja a párnát a sarokba, a szennyes mellé, majd anélkül, hogy ismét rám nézne, visszazuhan az ágyba, és magára húzza a takarót. Néhány másodperccel később már hallom is, hogy a légvétele megváltozik, újra szuszogni kezd. Már is elaludt.

Én meg még mindig a kikezdhetetlen támadó pozícióban állok.

